

1

San Diego, Californië

Mijn trillende wekker haalde me uit mijn slaap. Ik vervloekte mezelf omdat ik hem niet had uitgezet, tastte naar mijn iPhone en zwiepte hem daarbij van het nachtkastje. Ik hoorde dat hij een zachte landing maakte op mijn spijkerbroek, die nog op de plek lag waar ik hem na mijn werk bij de Lighthouse Grill had uitgetrapt. Dat verklaarde meteen ook de ranzige geur die mijn neus binnendrong toen ik over de rand van mijn bed leunde om mijn mobieltje op te rapen. Het sonore gezoem bleek niet van de wekker te zijn. Er knipperde een mij onbekend nummer op het display. Mijn blik vloog naar de linkerbovenhoek van het scherm. 07.31 UUR. Alles in mij schreeuwde erom het telefoontje te negeren. Vooral omdat ik nog maar een paar uur geleden naar bed was gegaan, omdat voor de zoveelste keer deze week iemand het toilet van het restaurant onder water had gezet. Deze keer hadden Myriam, mijn collega, en ik het helaas pas opgemerkt toen het water al onder de deur door begon te sijpelen. In plaats van naar huis te gaan, waren we tot in de vroege uurtjes bezig geweest met dweilen en de naar riool stinkende poetsdoeken uitwringen. God, wat haatte ik deze baan. Maar hij betaalde tenminste mijn rekeningen, terwijl ik mijn kans afwachtte om eindelijk voet aan de grond te krijgen als documentairemaakster. Sinds ik een jaar geleden mijn studie regie aan de UC San Diego had afgerond, had ik alleen wat assistentiewerk gedaan en een paar onbeduidende imagofilmpjes en bedrijfsfilms geproduceerd. Freelanceopdrachten die weliswaar geld opleverden, maar die wel heel ver afstonden van de onderwerpen die mij na aan het hart lagen. De realiteit van het leven die ik wilde laten zien,

de boodschappen die ik wilde overbrengen.

Dat ik uiteindelijk toch over het groene symbooltje veegde in plaats van mezelf terug te laten glijden in het rijk der dromen, had vooral te maken met het feit dat ik mijn contactgegevens had achtergelaten op SetWork, een platform voor filmmakers dat me af en toe op de meest onmogelijke momenten een klus aanbood. Ik krabbelde overeind en schraapte mijn keel. Het kon niet verhinderen dat ik klonk als een kettingrookster met beschadigde stembanden toen ik opnam met: ‘Hallo?’

‘Spreek ik met Millie Preston?’ vroeg een onbekende mannenstem.

‘Ja. Met wie spreek ik?’

‘O, neem me niet kwalijk. Alex Jones.’ Er klonk een ietwat geforceerd lachje. ‘We hebben elkaar vorig jaar op het filmfestival van uw universiteit ontmoet, misschien herinnert u zich dat nog?’

Ik groef in mijn geheugen. Nadat mijn korte film over de controversiële bouw van een telescoop op de Mauna Kea was uitgeroepen tot beste afstudeerproject, had ik talloze handen geschud, gesprekken gevoerd en visitekaartjes uitgewisseld. Het was best mogelijk dat Alex Jones daar ook bij was geweest.

‘Ik zat in de jury,’ gaf hij de doorslaggevende hint.

Nu zag ik een gezicht voor me. Een man van rond de vijftig met de uitstraling van Timothée Chalamet. Mager, bleek, krullen tot op zijn jukbeenderen, een peinzende blik.

‘Natuurlijk. Mr Jones. Het spijt me, dat duurde even.’

Terwijl ik het zei, herinnerde ik me dat hij het enige jurylid was geweest dat niet tot de faculteit behoorde, maar voor een lokale televisiezender werkte. CBS 8 of KFMB. Had hij me daarom gebeld? Wilde hij me inhuren voor een televisieprogramma?

‘Dat is heel begrijpelijk. U was die avond erg in trek. En excuses voor het vroege tijdstip.’

‘Geen probleem,’ mompelde ik, maar hij praatte al verder.

‘Ik werk inmiddels bij Stokes Productions. Zegt die naam u iets?’

Ik was meteen klaarwakker. Natuurlijk kende ik Stokes Productions. Het productiebedrijf uit Los Angeles dat bekendstond om zijn beeldschone documentaires. Vorig jaar nog hadden ze een Oscar-nominatie in de wacht gesleept voor *The Sky Above Us*, een film over Eric Knox, de freesoloklimmer.

‘Ja, natuurlijk,’ zei ik vlug en ik voelde dat mijn hart sneller begon te kloppen.

‘Ik heb een ietwat ongebruikelijk en helaas ook dringend verzoek. Onze regisseur is op het laatste moment uitgevallen. Hij ligt in het ziekenhuis met een ciguatera.’

‘O jee,’ fluisterde ik, hoewel ik geen idee had wat dat was.

‘Ik zeg maar zo: blijf uit de buurt van supermarktvissers.’ Hij slaakte een zucht. ‘Hoe dan ook, hij kan niet meewerken aan ons huidige project en we zijn dringend op zoek naar een vervanger. En dat is waar ú in beeld komt.’

‘Ik?’ riep ik perplex uit. Het kon niet anders of ik had iets verkeerd begrepen. Het was onwaarschijnlijk – nee, volstrekt uitgesloten – dat een productiebedrijf als Stokes Productions wilde samenwerken met een regisseur die het hoofd boven water hield met imagofilms voor middelgrote ambachtelijke bedrijven.

‘Ik wil heel eerlijk tegen u zijn, Ms Preston. U bent niet mijn eerste keuze.’

Ik slikte.

‘Er zijn tal van regisseurs met meer ervaring, en geloof me, ik heb ze zo ongeveer allemaal gebeld.’ Hij klonk berouwvol. ‘Maar er was er niet één die zo flexibel was dat hij vandaag nog op het vliegtuig kon stappen.’

Ik had beledigd kunnen zijn, me gekwetst kunnen voelen, maar ik stortte me meteen op het woordje ‘vliegtuig’. Want dat impliceerde dat het hier om een groter project ging.

‘Ik ontdekte uw naam bij SetWork en herinnerde me uw korte film over die berg.’

Ik spitste mijn oren, ook al irriteerde zijn woordkeuze me. De Mauna Kea was zoveel meer dan ‘die berg’.

‘Hoe u erin geslaagd bent om in een tijdsbestek van enkele minuten de bijzondere band vast te leggen die de inheemse bevolking van Hawaï heeft met die berg.’

Zijn compliment kwam onverwachts en gaf me een warm gevoel.

‘Ik heb uw film net nog eens bekeken op YouTube en vind hem nog steeds erg geslaagd. Beeldend, emotioneel, informatief, karaktergedreven. Precies wat we zoeken.’

Mijn hart klopte in mijn keel. Ik probeerde mijn gedachten te beteugelen en niet aan het speculeren te slaan. De hoop te temperen.

‘Dus ik vraag het u maar zonder omwegen: bent u momenteel beschikbaar? En met “momenteel” bedoel ik nu meteen.’

Ik perste mijn hand tegen mijn mond om een kreet te onderdrukken. Gebeurde dit echt? Ik antwoordde zo professioneel mogelijk: ‘Ja, ik ben inderdaad beschikbaar. Waar gaat het precies om?’

‘Het is de laatste aflevering van een achtdelige documentaireserie. Drie, maximaal vier draaidagen. Klein, ervaren team. Beperkt budget.’

Ik liet de informatie even op me inwerken. ‘En... wat is het onderwerp?’

Hij aarzelde. ‘U begrijpt dat ik niet het achterste van mijn tong kan laten zien zolang u het contract en de geheimhoudingsverklaring niet hebt ondertekend.’

Contract. Geheimhoudingsverklaring. Dit was echt serieus.

‘De serie heeft als werktitel *Pushing Boundaries* en gaat in de breedste zin van het woord over extreme sporten.’

‘Extreme sporten?’ herhaalde ik. Het klonk net zo geschokt als ik was.

‘Freeclimbers, basejumpers, apneeduikers... Kortom mensen die...’

‘Hun leven op het spel zetten,’ fluisterde ik, en ik voelde dat mijn hart nog sneller begon te kloppen.

‘Precies. Maar maak u geen zorgen, u hoeft het uwe niet op

het spel te zetten tijdens het filmen.’ Hij lachte, maar ik was niet in de stemming voor grapjes. ‘Het actiemateriaal kopen we in. Het is de bedoeling dat jullie je richten op de atleet. Waar hij woont, hoe hij leeft, hoe zijn omgeving eruitziet, waar hij traint. Hoe hij omgaat met het feit dat hij elk moment dood kan gaan. Hoe zijn vrienden en familie daarmee omgaan. Dat soort dingen...’

Het zweet brak me nu echt uit. Ik was kennelijk het slachtoffer van een *prank call*. Een andere verklaring kon ik niet bedenken voor het feit dat uitgerekend ik was uitgekozen voor een documentaire over extreme sporten.

‘Aflevering één, zoveel kan ik wel verklappen, gaat over Eric Knox. De extreme klimmer uit...’

‘*The Sky Above Us*.’

‘U kent u die film?’

‘Ja.’

Dat was niet helemaal waar. Ik had de trailer gezien en toen besloten dat ik er geen enkele behoefte aan had om twee uur lang mee te kijken over de schouder van een volwassen man die zijn leven op het spel zette voor een adrenalinekick. Toch had ik veel respect voor de prestatie van de regisseur, Skylar Lane, die maar een paar jaar ouder was dan ik en die volslagen onbekend was geweest toen Stokes Productions haar in dienst had genomen.

‘Het was niet zo eenvoudig om Skylar voor de opnames van die aflevering te strikken. Sinds het enorme succes van *The Sky Above Us* wordt ze overspoeld met opdrachten.’

Ik begreep terdege wat hij met die opmerking bedoelde, en hij miste zijn doel niet. Skylar Lane hoefde geen overstroomde toiletten schoon te maken, dat stond wel vast.

‘O ja, ik ben nog iets vergeten te zeggen dat vast niet irrelevant is voor u. Om eerlijk te zijn was het ook een aspect dat in uw voordeel sprak.’ Hij liet een korte stilte vallen. ‘De opnames vinden plaats op O’ahu.’

Ik verstijfde. ‘O’ahu?’

‘Ik moet nog aan mijn uitspraak werken,’ zei hij met de nodige zelfspot.

Het duurde even voor ik besepte dat ik het woord anders had uitgesproken dan hij. Met een korte pauze tussen de o en de a, zoals de zogenaamde *okina* dat in het Pacifische accent aangeeft.

‘Uit uw cv maakte ik op dat u daar bent geboren en getogen.’

‘Ja.’

Mijn moeder was drie maanden zwanger van mij toen ze naar Hawaï verhuisde om als verpleegster te gaan werken in het Queen’s Medical Center in Honolulu. Daarvoor had ze in een kliniek in Chicago gewerkt en een affaire gehad met een twintig jaar oudere hoofdarts, die haar onder druk had gezet om een abortus te ondergaan en haar met ontslag had bedreigd. Ze had die klootzak de laan uitgestuurd, de personeelsafdeling van de kliniek ingelicht en besloten dat ze genoeg had van de ijzige wind. Van mijn biologische vader had ze nooit meer iets gehoord, maar op haar tweede werkdag verscheen er een aantrekkelijke surfer op de eerstehulpafdeling.

‘Wat hebben we hier?’ had mama gezegd.

‘Een scheurwond en als je niet met me uitgaat een gebroken hart.’

Mama had lachend haar hoofd geschud, en hij had gevraagd of ze al bezet was.

‘Nee, maar ik ben drie maanden zwanger.’

‘Dan hebben we geen tijd te verliezen. Over zeven maanden hebben we wel iets anders te doen.’

Als tiener rolde ik altijd met mijn ogen als mijn ouders weer eens met dat verhaal kwamen aanzetten, maar diep vanbinnen vond ik het prachtig. Omdat dat het moment was waarop papa in mijn leven was gekomen. Gabe Preston, de man met wie ik weliswaar niet mijn genen deelde, maar wel mijn gevoel voor humor. Die me had leren fietsen en zwemmen, die me had bijgebracht hoe je op een surfplank blijft staan, maar ook hoe je je excuses moet aanbieden als je ongelijk hebt. Die niet voor mij had gekozen omdat hij dat móést, maar omdat hij dat wílte.

‘Dat geldt trouwens ook voor de sporter waar het om gaat,’ haalde de stem van Alex Jones me terug naar het heden. ‘Een bigwavesurfer.’

Nee. De warmte die zich net nog rond mijn hart had genesteld, veranderde in iets kouds en onaangenaams.

‘Misschien kent u hem. Zijn naam is...’ *Alsjeblieft niet. Alsjeblieft. Niet.*

‘Griffin Chipman.’

Fuck! Fuckfuckfuck!

‘Maar in de surfwereld staat hij bekend onder de naam...’

‘Chip,’ zei ik tegelijk met hem.

‘Ah, u kent hem!’

‘Ja,’ fluisterde ik. ‘Hij...’ ... *heeft mijn hart gebroken.* ‘... komt uit dezelfde plaats als ik.’

‘Des te beter. Chipman is heel toegankelijk, maar het kan natuurlijk geen kwaad als...’

De rest hoorde ik niet meer, omdat er ineens een herinnering bij me naar boven kwam. Een telefoongesprek met mijn vader, minstens een jaar geleden. Hij had me verteld over een geplande Netflix-documentaire over Griffin waar hij zich zorgen over maakte. En dan vooral over het feit dat de dood van mijn broer daarin een rol zou kunnen spelen. Keiko was niet alleen Griffins beste vriend geweest, maar ook zijn surfpartner en tow-in buddy. Met de jetski had hij hem de grote golven in getrokken – totdat die hem zelf fataal waren geworden. Was het mogelijk dat het hier om die documentaire ging? Gealarmeerd vroeg ik: ‘Is de documentaire al verkocht? Ik bedoel, is het al bekend waar hij wordt uitgezonden?’

‘Netflix. Heb ik dat niet gezegd?’

In plaats van dat ik dolblij was omdat ik voor de grootste streaminggigant mocht werken, werd het onbehaaglijke gevoel in mijn maag alleen maar sterker. Dit kon allemaal geen toeval zijn.

‘Nou, Ms Preston, wat denkt u ervan? Gaan we samenwerken?’

Het besef van wat er gebeurde drong nog niet echt tot me door. Ik was volledig in shock.

‘Wat de financiële kant betreft zullen we ongetwijfeld overeenstemming kunnen bereiken. Daar zal het niet op stuklopen.’

Ik liet hem graag in de waan dat mijn stilzwijgen een staaltje salarispoker was geweest, maar mijn gage kon me op dat moment echt helemaal geen moer schelen.

‘Wanneer wilt u mijn beslissing weten?’

‘Ik ben bang dat ik u niet meer dan een uur kan geven.’

‘Een uur?’

‘De tijd dringt. De filmploeg is al onderweg naar O’ahu. En Chipman kan elk moment een telefoontje uit Nazaré krijgen.’

‘Nazaré.’ Het woord smaakte bitter als gal.

‘Zo’n hotspot voor big-wavesurfers, ergens in Portugal. In de wintermaanden hebben ze daar recordgolven. Zodra die zich aandienen, organiseert de World Surf League de Big Wave Challenge en moet Chipman het vliegtuig nemen.’

‘Natuurlijk.’ Het klonk scherper dan ik had bedoeld. ‘Dan neem ik binnen een uur contact met u op, Mr Jones.’

‘En ik kijk uit naar uw telefoontje, Ms Preston.’

Toen ik had opgehangen, bleef ik een tijdje in het halfduister van mijn eenkamerappartement staren. Wat was er nou net gebeurd? Was dit mij echt overkomen? Ik haalde diep adem en begon mijn gedachten op een rijtje te zetten tot ik erachter was wat ik nu nodig had. Of beter gezegd: wie.

Papa nam op bij de tweede beltoon.

‘Millie?’ zei hij vragend. Het klonk eerder bezorgd dan sla-perig. ‘Is alles in orde?’ Ik hoorde het geritsel van beddengoed en bedacht dat het op O’ahu nog maar net vijf uur was.

‘Alles is in orde. Sorry dat ik je wakker heb gemaakt.’

‘Je mag mij altijd bellen, dat weet je toch?’

Achter mijn oogleden begon het verdacht te branden, en niet alleen omdat papa’s stem zo warm en liefdevol klonk.

‘Ben je daar nog?’

‘Ja,’ zei ik snel.

‘Is alles echt in orde?’

‘Ja. Ik heb net een opdracht aangeboden gekregen. Een productiebedrijf wil mij inhuren als regisseur.’

Het was nog steeds onwerkelijk, vooral toen ik het hardop uitsprak.

‘Dat is geweldig!’

‘Het gaat om een documentaireserie waar ik dan een aflevering van zou maken.’

‘Gefeliciteerd, Millie! Ik ben heel blij voor je.’

‘Er is alleen één probleem.’ Ik haalde een keer diep adem voordat ik de bom liet vallen. ‘Het is die documentaire over Griffin.’

2

‘Ik weet niet wat ik moet doen, pap.’ Met de telefoon tegen mijn oor geklemd liet ik me achterover zakken.

‘Overweeg je echt om ja te zeggen?’ vroeg hij verbaasd.

‘Ik weet het niet. Enerzijds is dit de kans waar ik al een jaar op zit te wachten. Ik bedoel, dit zou mijn doorbraak kunnen worden. Anderzijds...’

‘Het gaat om Griffin.’

Ik zuchtte instemmend. ‘Ik kan toch moeilijk een film over mijn ex maken? Of wel?’

‘Weten ze dat? Dat jullie een relatie hebben gehad?’

‘Nog niet. Ik heb alleen laten doorschemeren dat we elkaar kennen.’

Ineens sloeg de twijfel toe. Was het een vergissing geweest om er niets over te zeggen? Om niet ronduit te vertellen dat we samen waren opgegroeid? Dat we als tieners verliefd op elkaar waren geworden en bijna vier jaar lang een stel waren geweest?

‘Dus ze weten ook niet dat...’

‘Nee,’ viel ik hem bruusk in de rede. Ik kon nu onmogelijk over de dood van mijn broer praten. Niet zonder ook mijn laatste restje verstand te verliezen. ‘Ik weet niet of ik dat kan, pap. Hem elke dag zien, met hem samenwerken alsof er nooit iets is gebeurd.’ *Alsof hij mijn hart niet heeft gebroken.*

‘Het heeft lang geduurd voordat je over hem heen was.’

Mijn hart kromp ineen bij de herinnering aan mijn eerste jaar in San Diego. De slapeloze nachten, de eindeloze dagen. De kussens waarin ik had liggen snikken, de zakdoeken die ik had vol gehuild.

‘Wanneer moet je beslissen?’

‘Ik heb een uur.’

‘Een uur?’ vroeg mijn vader al net zo ongelovig als ik eerder.

Ik legde hem in het kort de omstandigheden uit. Dat ik op korte termijn moest invallen voor een regisseur die ziek was geworden. Dat het team al onderweg was naar O'ahu.

'Dat betekent dat je naar huis zou komen,' zei papa, en ik ontwaarde een hoopvolle ondertoon.

Naar huis. Ik kreeg ineens nauwelijks adem. Net als vier jaar geleden.

'Voor een paar dagen maar.'

'Ik weet het,' zei hij, terwijl ik op de achtergrond lakens hoorde ritselen. Het bed kraakte en een vrouwenstem mompelde: 'Is er iets gebeurd?'

O god! Hij was niet alleen in zijn slaapkamer!

'Nee hoor, alles in orde,' hoorde ik hem fluisteren. 'Slaap lekker verder.'

'Sorry, ik wist niet dat je... bezoek hebt.' Ik voelde mijn wangen warm worden. 'Ik bel je later wel...'

'Nee, nee, nee. Ik moet alleen even...' Aan zijn gestamel te horen vond hij de situatie al net zo ongemakkelijk als ik.

'Wacht, ik ga gauw even...' Opnieuw geritsel van lakens, opnieuw gekraak van het bed. Toen het geluid van voetstappen op de houten vloer. Blote voeten. Was papa ook naakt? Ik kneep mijn ogen dicht en verdrong het beeld. Ter afleiding vroeg ik me af wie die vrouw was. Voor zover ik wist had hij geen vriendin, maar het was best mogelijk dat ik niet op de hoogte was van de meest recente ontwikkelingen. Ons laatste lange telefoongesprek was maanden geleden en in de berichtjes die we elkaar sindsdien hadden gestuurd ging het meestal over onbeduidende dingen. Het weer, mijn werk bij de Lighthouse Grill, de puzzelapp van *The New York Times* (papa gaf de voorkeur aan Wordle, ik aan Spelling Bee), Blake Lively versus Justin Baldoni, de thrillerserie op Prime waar we allebei naar keken...

'Wat... eh... zegt je moeder ervan?' vroeg hij nadat hij zo te horen een deur – waarschijnlijk de slaapkamerdeur – achter zich dicht had getrokken.

Dat hij uitgerekend in deze situatie over mama begon, kwam me een beetje ongelukkig voor, ook al waren ze al heel lang gescheiden.

‘Ik heb haar nog niet gesproken. Ze is sinds gisteren weer eens op stilteretraite en heeft geen bereik.’

Na de dood van mijn broer had mijn moeder haar toevlucht gezocht in de spiritualiteit. Ze had rouwyoga gedaan en zich verdiept in de boeddhistische leer. Na een stilteretraite had ze tegen mijn vader gezegd dat ze een nieuwe start nodig had. Zonder hem. Dat haar keuze op San Diego was gevallen, had met mij te maken gehad, met mijn besluit om niet, zoals gepland, aan de School of Cinematic Arts in Honolulu te gaan studeren maar aan de UC San Diego. Ver weg van de plek die mij mijn broer had ontnomen, van alle herinneringen. En ver weg van hem. Er waren inmiddels meer dan vier jaar verstreken sinds Griffin en ik elkaar voor het laatst hadden gezien. De avond voor de *paddle out*. Mam, pap en ik waren het erover eens geweest dat dit afscheidsritueel, waarbij je samen met familie en vrienden de zee op peddelt en bloemenslingers in het water gooit, beter bij mijn broer paste dan zijn kist in een gat in de grond te laten zakken. De hele middag had ik samen met mam de frangipanibloemen geregen die pap uit de bomen in onze tuin had geplukt. Om te voorkomen dat ze zouden verwelken, hadden we de koelkast leeggeruimd en ze daarin gelegd.

‘Ik vraag de Chipmans wel even of onze etenswaren zolang bij hen in de koelkast kunnen,’ stelde ik voor. ‘Dat is vast geen probleem.’

Mijn moeder knikte, maar ik zag dat het haar niet kon schelen of de melk zou bederven of de boter smelten. Niet dat het mij wel iets interesseerde, het was meer een excuus om even het huis te kunnen verlaten dat nu aanvoelde als een mausoleum. Stil. Leeg. Beklemmend. Bovendien wilde ik naar Griffin. Met een volgepakte boodschappentas in mijn armen liep ik naar onze burens. Toen Griffins moeder de deur opendeed, verscheen er een meelevende uitdrukking op haar gezicht.

Sinds de dood van mijn broer keek iedereen me zo aan.

‘Maar natuurlijk,’ zei ze nadat ik haar de situatie had uitgelegd, en ze nam de tas van me over. ‘Kunnen we nog iets voor jullie doen? Hebben jullie ergens hulp bij nodig?’

‘Heel aardig, maar alles is al geregeld.’

‘Ik weet zeker dat het zal worden zoals hij het gewild zou hebben.’ Ze raakte zachtjes mijn schouder aan en tegen mijn wil in werden mijn ogen meteen weer vochtig. ‘O, lieverd,’ fluisterde ze. Ze zette de tas neer en omhelsde me. Zoals altijd rook ze naar de geneeskrachtige kruiden uit haar tuin die ze verwerkte tot thee, oliën en zalfjes om ze op markten aan toeristen te verkopen. Ze hield me stevig vast tot ik me voorzichtig losmaakte en de tranen van mijn wangen veegde.

‘Is Griffin er?’

Ze knikte en er verscheen een bezorgde uitdrukking op haar gezicht. ‘Hij heeft zijn kamer vandaag nog niet verlaten.’

Mijn hart kromp ineen. Ik wist dat hij zich ellendig voelde. Dat hij net zo leed als ik. Maar hem zo afgesloten te zien, zo verloren in zijn eigen pijn, maakte het nog erger.

‘Kan ik naar hem toe?’

Hij moest weten dat hij niet alleen was, dat we dit samen zouden doorstaan.

‘Maar natuurlijk. Het zal hem vast goeddoen om je te zien.’ Ze stapte opzij om me binnen te laten.

Even later klopte ik op de deur van Griffins kamer. Zonder zijn ‘ja’ af te wachten, drukte ik de klink naar beneden. Het tafereel voor mijn ogen leek in de verste verte niet op wat ik had verwacht. Alle kastdeuren en de lades van de commode stonden open. De vloer lag bezaaid met kleren en op het bed lag een half ingepakte koffer, waar hij gehaast een paar boxershorts in gooide. Hij wierp een korte blik op mij, maar hij stopte niet.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg ik verbaasd.

‘Inpakken.’ Het klonk nerveus en gestrest en hij keek me niet aan.

‘Waarvoor?’

‘Ik moet naar Nazaré.’

Ik zette grote ogen op. ‘Wat?’

'Er komt een grote golf aan. Ik moet de volgende vlucht halen.' Hij raapte een shirt op van de vloer en gooide het in zijn koffer.

'Dat meen je niet.'

'Ik moet het doen, Millie.'

Ik kon mijn oren niet geloven. 'Je beste vriend is net overleden. Mijn broer. Je hebt het zelf ook maar amper overleefd.' Mijn lippen trilden. *'En jij... wilt gewoon... doorgaan?'*

'Ik moet wel.'

'Je hoeft helemaal niets.'

'Dat was ons plan. Onze droom. Als ik er nu mee stop...' Zijn stem brak. *'Dan is het voor niets geweest...'*

'Hou op!'

Hij keek met een ruk op en de adem stakte in mijn keel. Hij zag er vreselijk uit. Bleek en oververmoeid. Maar het ergste was de uitdrukking in zijn ogen. Zoveel pijn en schuld. Ik wilde iets zeggen, maar de woorden bleven in mijn keel steken.

'Je begrijpt het niet.' Hij begon woest de rits van zijn koffer dicht te trekken en ik werd overmand door een gevoel van paniek.

'Hoe zit het met de paddle out? Wil je geen afscheid van hem nemen?'

'Ik neem op mijn manier afscheid.'

'Door zelfmoord te plegen?'

'Door voor ons beiden te vechten.'

'Maar... hoe dan?' Mijn stem trilde. *'Je... Je hebt geen partner meer.'*

'Ik vind wel iemand die me de golven in trekt.' Hij klapte de koffer dicht en met elke gesp die hij vastklikte, drong het besef verder tot me door dat hij het meende.

'Je mag niet weggaan, Griffin!' Ik greep de mouw van zijn T-shirt vast. *'Alsjeblieft!'*

'Millie...'

'Ik kan niet nog iemand verliezen van wie ik hou. Dat kan ik niet aan.' Mijn stem zwol aan. *'Ik... Ik sta het niet toe!'*

Hij zweeg.

'Als je weggaat, hoeft je niet meer terug te komen.'

Hij knipperde met zijn ogen alsof ik hem had geslagen. ‘Dat meen je niet.’

Ik haalde trillend adem. ‘Ik ga niet toekijken hoe jij je leven op het spel zet.’

Hij schudde heel licht zijn hoofd en deed een stap naar me toe. ‘Stel me niet voor die keuze.’ Hij keek me smekend aan. ‘Alsjeblieft niet.’

‘Als je van me houdt, dan blijf je hier,’ zei ik hees. De tranen biggelden over mijn wangen. Tranen van woede, wanhoop, angst.

Hij deed zijn ogen dicht. Heel even maar. Toen hij ze weer opendeed, wist ik dat ik had verloren.

‘Millie?’ Papa’s stem haalde me terug naar het heden. Het beeld verdween, maar het kippenvel op mijn armen bleef.

‘Huh?’

‘Heeft je aarzeling ook iets te maken met het feit dat ik nogal... ambivalent tegenover die documentaire sta?’

‘Ja. Ik bedoel, ik wil geen documentaire maken waar jij op tegen bent.’

‘Ik ben niet tegen de documentaire op zich, alleen tegen het feit dat je broer in een kwaad daglicht wordt gesteld. Dat ze hem neerzetten als een... onverantwoordelijke durfal die een stormwaarschuwing negeert en daarvoor de rekening gepresenteerd heeft gekregen.’

‘Ik weet het,’ zei ik zachtjes.

‘Zo bezien is het misschien wel een speling van het lot dat het project nu in jouw handen terecht is gekomen.’ Er klonk weer een sprankje hoop in zijn stem.

‘Het script is al geschreven, pap.’

‘Maar ik ben ervan overtuigd dat jij ervoor zou zorgen dat er respectvol wordt omgegaan met Keiko’s dood.’

‘Ik zou er op zijn minst invloed op hebben.’

Bovendien speelde het script in documentaires een ondergeschikte rol. Het was meer een leidraad en bood ruimte voor spontane veranderingen op basis van interviews of onverwachte situaties. En misschien – al durfde ik het niet aan om dat te

gen papa te zeggen – was er zelfs de mogelijkheid om mijn broer helemaal buiten de film te houden. Daarvoor moest ik me echter eerst verder in het project verdiepen. Ik schrok er zelf even van hoe mijn gedachten met me aan de haal gingen.

‘Ik kan de beslissing niet voor jou nemen, Millie. Maar ik kan je wel zeggen dat je deze kans verdient. Je hebt er hard voor gewerkt, te hard om hem je uitgerekend door hém te laten afpakken.’

Papa’s kleine peptalk herinnerde me er niet alleen aan dat Griffin voor hem nog altijd als een rode lap voor een stier was, maar ook hoe zwaar de afgelopen jaren waren geweest. Hoeveel moeite ik had gedaan om aan de eisen van de regieopleiding te voldoen. Hoe eenzaam ik me had gevoeld tussen de overdaad aan mannelijke studenten. Hoeveel tijd ik had besteed aan het gratis werken op filmsets om mijn cv op te poetsen. Hoeveel bijbaantjes ik had aangenomen om mijn studie te kunnen financieren. En dat alles zou nu eindelijk zijn vruchten kunnen afwerpen. Op dat moment nam ik mijn besluit. Ik zou deze kans grijpen, ook al betekende dat dat ik mijn verleden onder ogen moest zien. Of beter gezegd: hém.

Nog geen tien minuten later deelde ik Alex Jones mijn besluit mee. Hij reageerde verheugd, maar vooral opgelucht en beloofde me snel alle benodigde documenten toe te sturen. Het contract inclusief geheimhoudingsverklaring, informatie over de crew, de treatment, het script en het storyboard, evenals alle filmvergunningen en overeenkomsten en mijn vluchtdocumenten. Ik zou om 12.08 uur met Hawaiian Airlines van San Diego naar Honolulu vliegen en een Uber nemen naar de North Shore, waar het hostel stond dat het productiebedrijf had afgehuurd. Daar zou ik mijn vierkoppige team ontmoeten. Volgens Alex Jones hadden ze bijna allemaal jarenlange ervaring op het gebied van documentaires, wat tegelijkertijd geruststellend en intimiderend was. Het was belangrijk dat ik op mijn team kon vertrouwen, maar tegelijkertijd hing er veel af van

het feit of ze mij zouden respecteren en serieus zouden nemen.

‘Ik zal voor vanavond een vergadering beleggen. Dan kunnen de crew en u elkaar leren kennen en de eerste draaidag bespreken.’

De eerste draaidag. Ik voelde gekriebel in mijn buik.

‘Goed, dan zal ik u niet langer ophouden. U moet nog inpakken.’

Een blik op de klok vertelde me dat ik daar hooguit twintig minuten voor had als ik op tijd op het vliegveld wilde zijn en nog even onder de douche wilde springen. Ik vervloekte mezelf even omdat ik gisteren geen ondergoed had gewassen.

‘Als er iets is, kunt u me altijd bellen of mailen. Hebt u nog vragen?’

Ja. Een heleboel. Is dit echt een goed idee of bega ik een fout van jewelste? Wil ik echt terug naar de plek waar mijn hart werd gebroken? Waar elke ademhaling me herinnert aan wat er niet meer is? Wat er nooit meer zal zijn?

‘Op dit moment niet.’

‘Dan wens ik u een goede reis en ik kijk uit naar onze samenwerking.’

Mijn hartslag schoot omhoog bij het besef dat hij elk moment kon ophangen en dat deze hele onderneming dan serieus zou worden – heel serieus.

‘Dank u wel.’ Mijn stem klonk hees, alsof hij van ver weg kwam. Ik hing op en bleef nog even voor me uit zitten staren. Toen sprong ik op van mijn bed, haalde mijn rolkoffer uit de kast. Ik trok mijn neus op toen er stofvlokken in mijn gezicht dwarrelden en bedacht dat mijn laatste grote reis al meer dan een jaar geleden was. Ik onderdrukte een nies, gooide de koffer op mijn bed, klapte hem open en begon te pakken.